

Одлука којом се доноси Закон о измјенама и допунама Закона о помиловању

Користећи се овлаштењима која су ми дата чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења поменутог Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II. 1. (д) горе наведеног Споразума, према којем Високи представник “пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналажењу рјешења за све проблеме који се појаве у вези са цивилном имплементацијом”;

Позивајући се на став XI. 2. Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме, како је претходно речено, “доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним”, у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са тачком (ц) овог става) и “мјере у сврху осигурања имплементације Мировног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”;

Позивајући се даље на тачку 12.1. Декларације Савјета за провођење мира, који се састао у Мадриду, 15. и 16. децембра 1998. године, у којој се јасно каже да Савјет сматра да успостављање владавине права, у коју сви грађани имају повјерење, представља предуслов за дуготрајни мир и самоодрживу економију која је у стању да привуче и задржи

стране и домаће улагаче;

Имајући у виду све учињене напоре на остваривању оснажене стратегије за реформу судства како би се ојачала владавина права у Босни и Херцеговини и њеним ентитетима у 2002/03, што је одобрио Управни одбор Савјета за провођење мира 28. фебруара 2002. године, напоре који се, између осталог, огледају у доношењу нових кривичних закона и јачању судских и тужилачких институција у цијелој Босни и Херцеговини;

Констатујући да у Закону о помиловању недостају захтјеви демократских начела транспарентности, оправданости и извршне одговорности јер се њиме лицу омогућује да буде ослобођено чак и од кривичног гоњења, чиме се грађани Босне и Херцеговине доводе у неједнак положај пред лицем закона;

Констатујући такође да таква ситуација може довести до тога да се одређени број помиловања даје унапријед, што би значило имунитет од гоњења и крајњу неодговорност;

Водећи стога рачуна о потреби да се обезбиједи поштивање судских одлука транспарентност и јавност у кривичноправном систему;

Узевши у обзир и размотривши све наведено, Високи представник доноси следећу

ОДЛУКУ

којом се доноси Закон о измјенама и допунама

Закона о помиловању

(“Службени гласник Републике Српске”, бр. 32/94 и 2/95)

који се налази у прилогу Одлуке и чини њен саставни дио.

Тај закон се објављује на службеној интернет страници Канцеларије високог представника и ступа на снагу одмах као закон Републике Српске, на привременој основи, све док га

Народна скупштина Републике Српске не усвоји у истом облику, без измјена и допуна и без додатних услова.

Ова одлука ступа на снагу одмах и одмах се објављује у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Сарајево, 26. новембар 2004.

*Педи Ешдаун
Високи представник*

Закон о измјенама и допунама Закона о помиловању Републике Српске

Закон о помиловању (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 32/94 и 2/95) мијења се и допуњује као слиједи:

Члан 1.

У члану 2. тачка 1. ријечи: “ослобођење од кривичног гоњења или” бришу се.

Члан 2.

У члану 5. став1. ријечи: “или по службеној дужности”, бришу се.

Ставови 3. и 4. бришу се.

Члан 3.

Члан 6. брише се.

Члан 4.

У члану 9. став 3. брише се.

Члан 5.

Члан 14. брише се.

Члан 6.

Овај закон ступа на снагу одмах и одмах се објављује у “Службеном гласнику Републике Српске”.